

DYREKTYWA RADY 2006/67/WE**z dnia 24 lipca 2006 r.****nakładająca na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych****(Wersja ujednolicona)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa Rady 68/414/EWG z dnia 20 grudnia 1968 r. nakładająca na państwa członkowskie Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów surowej ropy naftowej i/lub produktów ropopochodnych ⁽³⁾ została zmieniona kilkakrotnie i w znaczny sposób ⁽⁴⁾. W celu zapewnienia jasności i zrozumiałości należy zatem dokonać jej ujednolicenia.

(2) Przywożona ropa naftowa i produkty ropopochodne mają duże znaczenie w zaopatrzeniu Wspólnoty w energię. Wszelkie trudności, nawet czasowe, powodujące zmniejszenie dostaw tych produktów przywożonych z państw trzecich lub znaczący wzrost ich cen na rynku międzynarodowym mogą powodować poważne zakłócenia w działalności gospodarczej Wspólnoty. Wobec tego faktu Wspólnota musi mieć możliwość wyeliminowania lub przynajmniej zmniejszenia wszelkich negatywnych skutków w takim przypadku.

(3) Kryzys w uzyskaniu dostaw może pojawić się nieoczekiwanie. Dlatego też konieczne jest ustanowienie środków niezbędnych do zrekompensowania możliwych niedoborów.

(4) W tym celu konieczne jest zwiększenie bezpieczeństwa dostaw ropy naftowej i produktów ropopochodnych w państwach członkowskich poprzez utworzenie i utrzymywanie minimalnych zapasów najważniejszych produktów ropopochodnych.

(5) Warunki organizacji zapasów naftowych nie powinny szkodzić sprawnemu funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.

(6) W dyrektywie 73/238/EWG ⁽⁵⁾ Rada określiła odpowiednie środki, w tym dotyczące czerpania z zapasów naftowych, do podjęcia w przypadku trudności w zaopatrzeniu Wspólnoty w ropę naftową i produkty ropopochodne; państwa członkowskie podjęły tego samego rodzaju zobowiązania w ramach umowy dotyczącej „Międzynarodowego programu energii”.

(7) Konieczne jest, aby zapasy te pozostawały w dyspozycji państw członkowskich na wypadek powstania jakichkolwiek trudności w zaopatrzeniu w ropę naftową. Państwa członkowskie powinny posiadać kompetencje i zdolność do dysponowania zapasami w sposób pozwalający na ich szybkie przekazanie do dyspozycji tym sektorom, w których potrzeby zaopatrzenia naftowego są najpilniejsze.

(8) Warunki składowania powinny zapewniać dyspozycyjność zapasów oraz ich dostępność dla konsumenta.

(9) Należy dbać o przejrzystość warunków składowania zapasów w sposób zapewniający sprawiedliwy i niedyskryminacyjny rozdział kosztów związanych z obowiązkiem ich składowania. Z tego względu informacje dotyczące kosztu składowania zapasów mogą być udostępniane przez państwa członkowskie zainteresowanym stronom.

(10) W celu zorganizowania składowania państwa członkowskie mogą odwoływać się do systemu opierającego się na przeniesieniu tego obowiązku w całości lub części na podmiot lub agencję składującą zapasy. Ewentualne pozostałości powinny być składowane przez rafinerie oraz inne podmioty rynkowe. Partnerstwo pomiędzy państwem oraz sektorem prywatnym ma zasadnicze znaczenie dla skuteczności i niezawodności mechanizmów składowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 E z 15.9.2005, str. 44.

⁽²⁾ Dz.U. C 112 z 30.4.2004, str. 39.

⁽³⁾ Dz.U. L 308 z 23.12.1968, str. 14. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 98/93/WE (Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 100).

⁽⁴⁾ Patrz: załącznik I część A.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 228 z 16.8.1973, str. 1.

- (11) Sama produkcja własna przyczynia się do bezpieczeństwa dostaw. Ewolucja rynku naftowego może usprawiedliwiać przyznanie państwu członkowskim posiadającym własną produkcję naftową odpowiedniego zwolnienia z obowiązku utrzymywania zapasów. Zgodnie z zasadą pomocniczości państwa członkowskie mogą zwalniać przedsiębiorstwa z obowiązku utrzymywania zapasów do wysokości nieprzekraczającej wielkości produkcji uzyskanej przez te przedsiębiorstwa z ropy naftowej wydobywanej ze złóż danego państwa.
- (12) Należy dostosować metody już stosowane przez Wspólnotę i przez państwa członkowskie w ramach ich zobowiązań i umów międzynarodowych. Biorąc pod uwagę ewolucję struktury zużycia ropy, zbiorniki paliwowe międzynarodowego lotnictwa stały się ważnym elementem tego zużycia.
- (13) Konieczne jest dostosowanie i uproszczenie wspólnotowych procedur dotyczących statystycznych zestawień zapasów.
- (14) Zapasy mogą być, zasadniczo, przechowywane gdziekolwiek we Wspólnocie, i dlatego też należy ułatwiać tworzenie zapasów poza terytorium państwa. Konieczne jest, aby decyzja o przechowywaniu zapasów poza terytorium kraju była podejmowana przez rząd danego państwa członkowskiego w zależności od jego potrzeb oraz w trosce o zapewnienie bezpieczeństwa dostaw. W przypadku zapasów oddanych do dyspozycji innego przedsiębiorstwa, podmiotu lub jednostki konieczne są bardziej szczegółowe zasady w celu zagwarantowania ich dyspozycyjności i dostępności w razie trudności w zaopatrzeniu w ropę naftową.
- (15) W celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego wskazane jest wspieranie zawierania pomiędzy państwami członkowskimi umów dotyczących minimalnych zapasów w celu zachęcania do wykorzystywania możliwości składowania istniejących w innych państwach członkowskich. Decyzja w sprawie zawierania takich umów należy do zainteresowanych państw członkowskich.
- (16) Należy wzmocnić nadzór administracyjny nad zapasami i ustanowić skuteczne mechanizmy dysponowania zapasami oraz ich kontroli. Konieczne jest zaplanowanie systemu sankcji w celu narzucenia takiej kontroli.
- (17) Należy regularnie informować Radę o stanie bezpiecznych zapasów we Wspólnocie.
- (18) W związku z tym, że cel podejmowanego działania, mianowicie utrzymywanie wysokiego poziomu bezpieczeństwa zaopatrzenia w ropę naftową we Wspólnocie, za pomocą niezawodnych i przejrzystych mechanizmów, opartych na solidarności między państwami członkowskimi, przy jednoczesnym zachowaniu zasad rynku wewnętrznego i reguł konkurencji, może zostać osiągnięty w lepszy sposób na poziomie Wspólnoty, Wspól-

nota może przyjmować środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest niezbędne dla osiągnięcia tego celu.

- (19) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku I część B,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Państwa członkowskie przyjmują odpowiednie przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne w celu utrzymania na terytorium Wspólnoty, w sposób właściwy i z zastrzeżeniem przepisów art. 10, swoich własnych zapasów produktów naftowych na poziomie odpowiadającym, dla każdej z kategorii produktów naftowych wyszczególnionych w art. 2, co najmniej dziewięćdziesięciodniowej średniej dziennej konsumpcji wewnętrznej w poprzednim roku kalendarzowym, określonym w art. 4 ust. 2.

2. Część konsumpcji wewnętrznej zaspokajanej przez pochodne ropy naftowej wydobytej ze złóż państwa członkowskiego może zostać pomniejszona o maksymalnie 25 % tej konsumpcji. O dystrybucji wewnętrznej wyniku takiej dedukcji decyduje dane państwo członkowskie.

Artykuł 2

Przy obliczaniu konsumpcji krajowej bierze się pod uwagę następujące kategorie produktów:

- benzyna silnikowa i paliwo lotnicze (benzyna lotnicza i paliwo lotnicze typu benzyny do silników odrzutowych);
- olej gazowy, olej napędowy, nafta oświetleniowa i materiały pędne do silników lotniczych na bazie nafty;
- oleje opałowe.

Dostawy paliw dla bunkrowania statków morskich nie są wliczane do obliczania konsumpcji wewnętrznej.

Artykuł 3

1. Zapasy przechowywane zgodnie z przepisami art. 1 pozostają w całkowitej dyspozycji państw członkowskich w razie trudności zaopatrzenia w ropę. Państwa członkowskie wyposażają się w kompetencje prawne do podejmowania decyzji na temat przeznaczenia zapasów w podobnych sytuacjach.

Poza tymi sytuacjami państwa członkowskie dbają o zapewnienie dyspozycyjności i dostępności tych zapasów. Ustanawiają warunki identyfikacji, księgowania i kontroli zapasów.

2. Państwa członkowskie dbają o stosowanie równych i niedyskryminacyjnych warunków, jeśli chodzi o przepisy odnoszące się do składowania.

Koszty wynikające ze składowania zgodnie z art. 1 muszą być przedstawiane w sposób przejrzysty. Pod tym względem państwa członkowskie mogą przyjąć środki w celu uzyskiwania odpowiednich informacji dotyczących kosztów składowania zgodnie z art. 1 oraz w celu udostępnienia tych informacji zainteresowanym stronom.

3. W celu spełnienia wymogów ust. 1 i 2 państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o odwołaniu się do pomocy podmiotu lub agencji składującej, która ma za zadanie przechowywanie całości lub części zapasów.

Dwa lub więcej państw członkowskich może zdecydować o odwołaniu się do pomocy tego samego podmiotu lub agencji składującej. W takim przypadku ponoszą one solidarną odpowiedzialność za przestrzeganie zobowiązań wynikających z niniejszej dyrektywy.

Artykuł 4

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji zestawienie statystyczne dotyczące zapasów istniejących na koniec każdego miesiąca, sporządzone zgodnie z art. 5 ust. 2 i 3 i art. 6, uściślając liczbę dni średniej konsumpcji z poprzedniego roku kalendarzowego, jaką te zapasy stanowią. Zestawienie to musi zostać przekazane najpóźniej dwudziestego piątego dnia drugiego miesiąca następującego po miesiącu odniesienia.

2. Obowiązek składowania przez dane państwo członkowskie opiera się na konsumpcji wewnętrznej poprzedniego roku kalendarzowego. Na początku każdego roku kalendarzowego, najpóźniej dnia 31 marca, państwa członkowskie muszą dokonać ponownego oszacowania wielkości swoich zobowiązań składowych i starać się przestrzegać nowych zobowiązań corocznie, gdy tylko okaże się to możliwe, oraz, niezależnie od okoliczności, najpóźniej dnia 31 lipca.

3. W zestawieniu statystycznym zapasy materiałów pędnych do silników lotniczych na bazie ropy naftowej wykazywane są w odrębnej rubryce w kategorii, o której mowa w art. 2 lit. b).

Artykuł 5

1. Zapasy, jakie należy utrzymywać w ramach obowiązku określonego w art. 1, mogą występować w postaci ropy

naftowej i półproduktów, jak również w postaci wyrobów gotowych.

2. W statystycznym zestawieniu zapasów istniejących na koniec każdego miesiąca:

- a) produkty gotowe są liczone z uwzględnieniem ich rzeczywistego tonażu;
- b) ropa naftowa i półprodukty brane są pod uwagę:
 - i) proporcjonalnie do wielkości zapasów w każdej z kategorii produktów uzyskiwanych w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego w rafineriach danego państwa członkowskiego; albo
 - ii) na podstawie planów produkcji rafinerii danego państwa członkowskiego w roku bieżącym; albo
 - iii) na podstawie stosunku występującego między, z jednej strony, całkowitą ilością produktów podlegających obowiązkowi składowania, wytworzonych w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego w danym państwie członkowskim i, z drugiej strony, pomiędzy całkowitą ilością ropy naftowej wykorzystaną w czasie tego samego roku, do maksymalnej wysokości 40 % całkowitego obowiązku, w przypadku pierwszej i drugiej kategorii (benzyn i olejów napędowych), oraz 50 % w przypadku kategorii trzeciej (olejów opałowych).

3. Komponenty paliw, w przypadku gdy są one przeznaczone do wytwarzania produktów końcowych wymienionych w art. 2, mogą zastępować produkty, do produkcji których są przeznaczone.

Artykuł 6

1. Do celów obliczenia minimalnego poziomu zapasów, przewidzianego w art. 1, w zestawieniu statystycznym umieszcza się jedynie wielkości przechowywane zgodnie z art. 3 ust. 1.

2. Na warunkach przewidzianych w ust. 1, do zapasów mogą zostać włączone:

- a) zapasy na pokładzie tankowców ropy naftowej będące w porcie w celu wyładunku, po dopełnieniu formalności portowych;
- b) zapasy utrzymywane w porcie wyładunku;
- c) zapasy utrzymywane w zbiornikach na wejściu rurociągów roponośnych;

d) zapasy utrzymywane w zbiornikach rafinerii, z wyłączeniem zapasów w rurociągach i instalacjach rafineryjnych;

e) zapasy utrzymywane w zbiornikach przez rafinerie i przez firmy przywożące, magazynujące i hurtowe firmy dystrybucyjne;

f) zapasy utrzymywane w zbiornikach przez dużych konsumentów zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi obowiązku utrzymywania stałych zapasów;

g) zapasy utrzymywane na barkach i statkach przybrzeżnych w trakcie transportu wewnątrz granic państwowych, jeżeli właściwe władze mogą kontrolować takie zapasy oraz pod warunkiem że mogą one być niezwłocznie udostępnione.

3. Zestawienie statystyczne nie uwzględnia w szczególności ropy naftowej znajdującej się w złożach, ilości paliw przeznaczonych na użytek żeglugi morskiej, podlegających tranzytowi bezpośredniemu, z wyjątkiem zapasów, o których mowa w art. 7 ust. 1, ilości znajdujących się w ropociągach, w cysternach samochodowych i kolejowych, w zbiornikach usytuowanych w punktach sprzedaży i u drobnych konsumentów.

W zestawieniu statystycznym nie uwzględnia się również ilości przechowywanych przez siły zbrojne oraz tych, które dla nich rezerwują spółki naftowe.

Artykuł 7

1. W zastosowaniu niniejszej dyrektywy zapasy mogą, w ramach porozumień międzyrządowych, być tworzone na terytorium danego państwa członkowskiego na rachunek przedsiębiorstw, podmiotów lub agencji ustanowionych w innym państwie członkowskim. Zadaniem rządu danego państwa członkowskiego jest podjęcie decyzji, czy zapasy będą przechowywane poza terytorium danego kraju.

Państwo członkowskie, na którego terytorium zapasy te są składowane w ramach tego rodzaju umowy, nie może sprzeciwić się temu, aby zostały one przeniesione do innych państw, na których rachunek zapasy są przechowywane na mocy tej umowy. Sprawuje ono kontrolę nad zapasami zgodnie z procedurami określonymi w tej umowie, ale nie umieszcza ich w swoim zestawieniu statystycznym.

Wraz z zestawieniem statystycznym każde państwo członkowskie przekazuje Komisji sprawozdanie na temat zapasów przechowywanych na swoim własnym terytorium na rachunek innego państwa członkowskiego, jak również na temat zapasów przechowywanych w innych państwach członkowskich na swój własny rachunek. W obu tych przypadkach w sprawozdaniu wymienić należy miejsca składowania lub spółki przechowujące

te zapasy, ilości i kategorie składowanych produktów lub składowanej ropy naftowej.

2. Projekty umów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy, przekazywane są Komisji, która może formułować swoje uwagi pod adresem zainteresowanych rządów. Umowy te, po ich zawarciu, notyfikowane są Komisji, która podaje je do wiadomości pozostałych państw członkowskich.

Umowy te spełniają następujące warunki:

a) dotyczą ropy naftowej oraz wszystkich produktów naftowych, o których mowa w niniejszej dyrektywie;

b) ustalają warunki i sposób składowania, którego celem jest zapewnienie dysponowania zapasami oraz ich dyspozycyjności;

c) wskazują procedurę celem zapewnienia kontroli oraz identyfikacji przewidzianych zapasów, w szczególności metody stosowane w razie dokonywania inspekcji lub współpracy przy inspekcjach;

d) są zawierane zasadniczo na czas nieograniczony;

e) uściślają, że – jeżeli przewidziana jest możliwość jednostronnego ich wypowiedzenia – nie znajduje ona zastosowania w przypadku kryzysu zaopatrzeniowego i że, w każdym przypadku, Komisja informowana jest każdorazowo o wypowiedzeniu.

3. W przypadku kiedy zapasy, ustanawiane na mocy takich umów, nie stanowią własności przedsiębiorstwa, podmiotu lub agencji, na których spoczywa obowiązek przechowywania zapasów, ale są oddawane do dyspozycji tego przedsiębiorstwa, podmiotu lub agencji przez inne przedsiębiorstwo, podmiot lub agencję, spełnione są następujące warunki:

a) przedsiębiorstwo, podmiot lub agencja będące beneficjentami muszą posiadać wynikające z umowy prawo do nabywania tych zapasów w czasie całego okresu objętego umową; metodologia umożliwiająca określenie ceny tego zakupu powinna zostać ustalona przez obie zainteresowane strony;

b) minimalny czas trwania takiej umowy wynosi dziewięćdziesiąt dni;

c) miejsce składowania lub spółki przechowujące zapasy oddawane do dyspozycji przedsiębiorstwa, podmiotu lub agencji będących beneficjentami, jak również ilość i kategoria produktów lub ropy naftowej składowanych w tym miejscu, muszą być dokładnie określone;

- d) w każdej chwili przez cały czas trwania umowy, przedsiębiorstwo, podmiot lub agencja przechowujące zapasy muszą zapewnić, że zapasy oddane do dyspozycji znajdują się rzeczywiście w dyspozycji przedsiębiorstwa, podmiotu lub agencji będących beneficjentami;
- e) przedsiębiorstwo, podmiot lub agencja przechowujące zapasy oddane do dyspozycji przedsiębiorstwa, podmiotu lub agencji będących beneficjentami powinny podlegać kompetencji państwa członkowskiego, na którego terytorium znajdują się zapasy, w zakresie właściwości prawnej tego państwa członkowskiego do kontrolowania i sprawdzania istnienia zapasów.

Artykuł 8

Państwa członkowskie przyjmują wszystkie konieczne przepisy i podejmują wszelkie środki konieczne do zapewnienia dysponowania zapasami i nadzoru nad nimi. Ustanawiają one mechanizmy weryfikacji zapasów zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Artykuł 9

Państwa członkowskie określają sankcje mające zastosowanie w przypadku pogwałcenia przepisów krajowych przyjętych w celu stosowania niniejszej dyrektywy i przyjmują wszelkie środki konieczne do wykonania tych przepisów. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstrasające.

Artykuł 10

1. W przypadku powstania trudności z zaopatrzeniem w ropę we Wspólnocie Komisja, na żądanie któregośkolwiek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, organizuje konsultacje między państwami członkowskimi.

2. Poza przypadkami naglącej konieczności lub w celu pokrycia niewielkich potrzeb lokalnych, przed konsultacjami przewidzianymi w ust. 1 państwa członkowskie powstrzymują się od korzystania ze swoich zapasów w ilościach, które spowodowałyby zmniejszenie tych zapasów poniżej obowiązkowego poziomu minimalnego.

3. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich poborach ze swoich zapasów rezerwowych i wskazują, w możliwie najkrótszym terminie:

- a) datę, kiedy zapasy spadły poniżej obowiązkowego poziomu minimalnego;

- b) powody tego poboru;

- c) ewentualne środki, które podjęto w celu uzupełnienia zapasów;

- d) oszacowanie, o ile to możliwe, prawdopodobnego rozwoju sytuacji w odniesieniu do zapasów pozostających poniżej obowiązkowego poziomu.

Artykuł 11

Komisja przedkłada regularnie Radzie sprawozdanie dotyczące stanu zapasów utworzonych we Wspólnocie, a w szczególności, w danym przypadku, konieczności harmonizacji w celu zapewnienia dysponowania zapasami i nadzoru nad nimi.

Artykuł 12

Dyrektywa 68/414/EWG zostaje uchylona, bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do terminów transpozycji do prawa krajowego i stosowania dyrektyw określonych w załączniku I część B.

Odesłania do uchylonej dyrektywy należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 13

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 14

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 lipca 2006 r.

W imieniu Rady

M. PEKKARINEN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa i jej zmiany

Dyrektywa Rady 68/414/EWG (Dz.U. L 308 z 23.12.1968, str. 14)

Dyrektywa Rady 72/425/EWG (Dz.U. L 291 z 28.12.1972, str. 154)

Dyrektywa Rady 98/93/WE (Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 100)

CZĘŚĆ B

Lista terminów transpozycji do prawa krajowego

(o których mowa w art. 12)

Dyrektywy	Termin transpozycji	Termin stosowania
68/414/EWG	1 stycznia 1971 r.	1 stycznia 1971 r.
98/93/WE	1 stycznia 2000 r. ⁽¹⁾	

⁽¹⁾ 1 stycznia 2003 r. dla Republiki Greckiej w zakresie obowiązków wynikających z dyrektywy 98/93/WE, dotyczących uwzględniania ilości przeznaczonych dla zbiorników paliwowych międzynarodowego lotnictwa podczas obliczania spożycia wewnętrznego. Patrz: art. 4 dyrektywy 98/93/WE.

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Dyrektywa 68/414/EWG	Niniejsza dyrektywa
Artykuł 1	Artykuł 1
Artykuł 2 akapit pierwszy zdanie wprowadzające	Artykuł 2 akapit pierwszy zdanie wprowadzające
Artykuł 2 akapit pierwszy tiret pierwsze	Artykuł 2 akapit pierwszy lit. a)
Artykuł 2 akapit pierwszy tiret drugie	Artykuł 2 akapit pierwszy lit. b)
Artykuł 2 akapit pierwszy tiret trzecie	Artykuł 2 akapit pierwszy lit. c)
Artykuł 2 akapit drugi	Artykuł 2 akapit drugi
Artykuł 3	Artykuł 3
Artykuł 4 akapit pierwszy	Artykuł 4 ust. 1
Artykuł 4 akapit drugi	Artykuł 4 ust. 2
Artykuł 4 akapit trzeci	Artykuł 4 ust. 3
Artykuł 5 akapit pierwszy	Artykuł 5 ust. 1
Artykuł 5 akapit drugi zdanie wprowadzające pierwszy człon zdania	Artykuł 5 ust. 2 zdanie wprowadzające
Artykuł 5 akapit drugi zdanie wprowadzające drugi człon zdania	Artykuł 5 ust. 2 lit. a)
Artykuł 5 akapit drugi zdanie wprowadzające trzecie człon zdania	Artykuł 5 ust. 2 lit. b) zdanie wprowadzające
Artykuł 5 akapit drugi tiret pierwsze	Artykuł 5 ust. 2 lit. b) pkt (i)
Artykuł 5 akapit drugi tiret drugie	Artykuł 5 ust. 2 lit. b) pkt (ii)
Artykuł 5 akapit drugi tiret trzecie	Artykuł 5 ust. 2 lit. b) pkt (iii)
Artykuł 5 akapit trzeci	Artykuł 5 ust. 3
Artykuł 6 ust. 1	Artykuł 6 ust. 1
Artykuł 6 ust. 2 akapit pierwszy	Artykuł 7 ust. 1 akapit pierwszy
Artykuł 6 ust. 2 akapit drugi	Artykuł 7 ust. 1 akapit drugi
Artykuł 6 ust. 2 akapit trzeci	Artykuł 7 ust. 1 akapit trzeci
Artykuł 6 ust. 2 akapit czwarty	Artykuł 7 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 6 ust. 2 akapit piąty zdanie wprowadzające	Artykuł 7 ust. 2 akapit drugi zdanie wprowadzające
Artykuł 6 ust. 2 akapit piąty tiret pierwsze	Artykuł 7 ust. 2 akapit drugi lit. a)
Artykuł 6 ust. 2 akapit piąty tiret drugie	Artykuł 7 ust. 2 akapit drugi lit. b)
Artykuł 6 ust. 2 akapit piąty tiret trzecie	Artykuł 7 ust. 2 akapit drugi lit. c)
Artykuł 6 ust. 2 akapit piąty tiret czwarte	Artykuł 7 ust. 2 akapit drugi 2 lit. d)
Artykuł 6 ust. 2 akapit piąty tiret piąte	Artykuł 7 ust. 2 akapit drugi lit. e)
Artykuł 6 ust. 2 akapit szósty zdanie wprowadzające	Artykuł 7 ust. 3 zdanie wprowadzające

Dyrektywa 68/414/EWG	Niniejsza dyrektywa
Artykuł 6 ust. 2 akapit szósty tiret pierwsze	Artykuł 7 ust. 3 lit. a)
Artykuł 6 ust. 2 akapit szósty tiret drugie	Artykuł 7 ust. 3 lit. b)
Artykuł 6 ust. 2 akapit szósty tiret trzecie	Artykuł 7 ust. 3 lit. c)
Artykuł 6 ust. 2 akapit szósty tiret czwarte	Artykuł 7 ust. 3 lit. d)
Artykuł 6 ust. 2 akapit szósty tiret piąte	Artykuł 7 ust. 3 lit. e)
Artykuł 6 ust. 3 akapit pierwszy zdanie wprowadzające	Artykuł 6 ust. 2 zdanie wprowadzające
Artykuł 6 ust. 3 akapit pierwszy tiret pierwsze	Artykuł 6 ust. 2 lit. a)
Artykuł 6 ust. 3 akapit pierwszy tiret drugie	Artykuł 6 ust. 2 lit. b)
Artykuł 6 ust. 3 akapit pierwszy tiret trzecie	Artykuł 6 ust. 2 lit. c)
Artykuł 6 ust. 3 akapit pierwszy tiret czwarte	Artykuł 6 ust. 2 lit. d)
Artykuł 6 ust. 3 akapit pierwszy tiret piąte	Artykuł 6 ust. 2 lit. e)
Artykuł 6 ust. 3 akapit pierwszy tiret szóste	Artykuł 6 ust. 2 lit. f)
Artykuł 6 ust. 3 akapit pierwszy tiret siódme	Artykuł 6 ust. 2 lit. g)
Artykuł 6 ust. 3 akapit drugi zdanie pierwsze	Artykuł 6 ust. 3 akapit pierwszy
Artykuł 6 ust. 3 akapit drugi zdanie drugie	Artykuł 6 ust. 3 akapit drugi
Artykuł 6a	Artykuł 8
Artykuł 6b	Artykuł 9
Artykuł 7 akapit pierwszy	Artykuł 10 ust. 1
Artykuł 7 akapit drugi	Artykuł 10 ust. 2
Artykuł 7 akapit trzeci zdanie wprowadzające	Artykuł 10 ust. 3 zdanie wprowadzające
Artykuł 7 akapit trzeci tiret pierwsze	Artykuł 10 ust. 3 lit. a)
Artykuł 7 akapit trzeci tiret drugie	Artykuł 10 ust. 3 lit. b)
Artykuł 7 akapit trzeci tiret trzecie	Artykuł 10 ust. 3 lit. c)
Artykuł 7 akapit trzeci tiret czwarte	Artykuł 10 ust. 3 lit. d)
Artykuł 8	—
—	Artykuł 11
—	Artykuł 12
—	Artykuł 13
Artykuł 9	Artykuł 14
—	Załącznik I
—	Załącznik II